

Arrest

nr. 246 633 van 22 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. JANS
Jaarbeurslaan 17 / 12
3600 GENK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 september 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. JANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, geboren te Caripito op 31 december 1954.

Op 7 februari 2020 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als schoonmoeder van mevrouw S. D. (Nederlandse nationaliteit).

Op 6 augustus 2020, met kennisgeving op 21 augustus 2020, nam de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing met de volgende redengeving:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7/02/2020 werd ingediend door: Naam: C. S. Voornaam: M. Nationaliteit: Venezuela Geboortedatum: 31.12.1954 Geboorteplaats: C. Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te (...) om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie. Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Nederlandse schoondochter, de genaamde D. S. J. R. (...): in toepassing van artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15/12/80. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’ Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende documenten: • Verklaring op eer door betrokkene dd.23/09/2019 opgesteld door een advocaat waarin is opgenomen dat betrokkene stelt dat zijn (1) van ongehuwde staat is, (2) huisvrouw is van beroep, (3) tijdelijk verblijft op een adres in Venezuela, (4) dat de enige middelen die zij aanwendt wettelijk zijn en voorkomen uit pensioen, (5) dat de zoon en schoondochter van betrokkene de enige zijn die haar financiële bijstand verlenen. Ter staving van deze verklaringen werden 2 bladzijden voorgelegd opgesteld door een ‘accountant’. Het gaat over een optelsom van de tegoeden die betrokkene heeft bij de bank. Op 1 van de documenten is dat is een ‘balans’ gegoten, alhoewel het hier gaat om de financiële situatie van een natuurlijke persoon en niet van een rechtspersoon. De accountant stelt expliciet zich bij het opstellen van de documenten gebaseerd te hebben op de verklaringen van betrokkene zelf, niet verantwoordelijke te zijn voor de inhoud en deze ook niet geverifieerd te hebben. Een notaris bevestigt verder nog het bestaan van die twee bladzijden van de accountant, maar maakt hetzelfde voorbehoud betreffende de inhoud. • Attesten ocmw Maasmechelen, dd 24/01/2020 zoon en referentiepersoon, van betrokkene werd, er geen attest voorgelegd. • Bewijs van het overmaken van sommen geld via Small World Banco Provincial van 7/03/2019 tot 6/01/2020 • Attest ondertekend door de voorzitter van het IVSS (het Venezolaans instituut voor sociale verzekeringen) waarin is opgenomen dat mevrouw in Venezuela recht heeft op een maandelijks pensioen van 150.000 VEF • Bijvoegsel: (RvV verduidelijkt begrip (ten laste en herkomstland) bij GH) dd 28/04/2008 • Ziektenkostenverzekering van het gezin • inkomsten C. C., J. C. (...): tewerkstelling bij H. E. arbeidscontracten loonfiches, (februari tot en met april 2020) • verzekering van betrokkene dd 30/12/2019 • inkomsten D. S., J. R. (...): dd 15/12/2015: dienstverband voor onbepaalde tijd. Vanaf 1/01/2016 werkzaam als verzekeringsarts bij AIOS + loonfiches februari t/m april Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn. De documenten dienaangaande die dit zouden moeten staven betreffende enkel verklaringen op eer door betrokkene of betreffen documenten die gebaseerd zijn op de verklaringen op eer door betrokkene. Indien betrokkene daadwerkelijk enkel een klein pensioen ter beschikking heeft in Venezuela en haar zoon/schoondochter verder de enigen zijn die haar Venezolaanse bankrekening spijzen en zij aangewezen is op dit geld om in haar levensonderhoud te voorzien, zou toch mogen verwacht worden dat mevrouw een overzicht kan voorleggen van de verrichtingen op haar bankrekening (in de vorm van rekeninguittreksels of in elektronische vorm) ipv te moeten gebruik maken van een verklaring op eer en stavingsstukken die eigenlijk ook verklaringen op eer betreffen. Wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het onvermogen van betrokkene is dat zij overeenkomstig de gegevens in haar paspoort vrij veel reist, soms voor 1 dag bvb naar Curaçao, maar ook regelmatig voor enkele dagen naar Colombia. Wij zijn ons er van bewust dat de economische situatie in Venezuela allerm minst ideaal is,

dat een aantal basisproducten er niet (meer) te beschikking zijn. Niets sluit dan ook uit dat mevrouw dmv haar reizen toch enige handelsactiviteit heeft ontwikkeld om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Verder werd ook geen enkel bewijs voorgelegd ivm met de eigendommen van betrokkene. Vooral het in het bezit hebben van onroerende goederen kan uiteraard winstgevend zijn of toch minstens ervoor zorgen dat mevrouw geen woonkost heeft in Venezuela. Tenslotte is er dan nog het ontbreken van zeer cruciale informatie betreffende haar burgerlijke staat. Zelfverklaarde ze hierover 'ongetrouwd' te zijn. Noch de advocaat die mevrouw haar verklaring heeft opgesteld, noch de notaris die getuigt dat de stavingsdocumenten door de accountant werden opgesteld, hebben dit element kunnen verifiëren. Het enige wat zij geverifieerd hebben is de identiteit van betrokkene. Ook dat is toch wel merkwaardig. Het maakt immers veel verschil of betrokkene getrouwd is of niet. Van getrouwen mag immers verwacht worden dat zij elkaar ten laste hebben. Daarom is dit een zeer belangrijk element in het vaststellen van de onvermogenheid van iemand. De bewijzen van het overmaken van geld via Small World doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Zoals reeds hiervoor aangehaald ontbreekt het rekeningoverzicht van betrokkene's bankrekening met bewijs van verrichtingen die ze heeft gedaan. Niets sluit uit dat het overgemaakt geld een totaal andere bestemming had dan het levensonderhoud van betrokkene. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 7/02/2020 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft dit betrekking op de situatie in België en niet op die in het land van herkomst. Gelet op de bovenstaande elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene, er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. Geen van de andere voorgelegde documenten, doen afbreuk aan voorgaande vaststelling. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

"de motiveringsplicht: de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van het legaliteitsbeginsel, de schending van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 52 §4 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna genoemd K.B. d.d. 08.10.1981) de schending van de motiveringsplicht: de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980"

In het eerste middel worden de theoretische beschouwingen als volgt uiteengezet:

"De motivering van een bestuurshandeling heeft twee facetten. Elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en motieven in rechte...Soms echter eist een rechtsregel dat de motieven in het besluit zelf (voor zover dit schriftelijk wordt vastgelegd) worden opgenomen. Dit noemt men dan de formele motivering...Maar daaruit mag men niet concluderen dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is, als er maar motieven in het document staan; daarmee zijn er zuiver formeel wel motieven, maar het spreekt vanzelf dat die motieven ook deugdelijk (afdoende) draagkrachtig moeten zijn. Formele motivering moet derhalve begrepen worden als een toevoeging aan de inhoudelijke motiveringsplicht: niet alleen moeten er motieven in de beslissing staan (formeel aspect), ze moeten ook deugdelijk zijn (inhoudelijk aspect).

In dat opzicht is zeer belangrijk de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in werking getreden op 01.01.1992. Deze wet verplicht de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt, (artikels 2 en 3 van de wet)...De motivering moet afdoende zijn, (art. 3 lid 2). Een dringende noodzakelijkheid ontslaat het bestuur niet van zijn motiveringsplicht. In strijd met de wet is op de eerste plaats het ontbreken van elke motivering. Men kan verder enkel rekening houden met de motivering in de akte zelf uitgedrukt; deze kan niet achteraf aangevuld worden aan de hand van het administratief dossier. In die zin is de motivering een formele plicht. Vanzelfsprekend is zij ook materieel, dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkende van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen. " (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97, 47-49) Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen: "2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. " Artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen, worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten". de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel "Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit berust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97, 50) de schending van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 52 §4 van het K.B. d.d. 08.10.1981 Artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. Artikel 52§4 van het K.B. d.d. 8 oktober 1981: "Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister." Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen. Verzoekende partij toont hieronder aan dat de door de verwerende partij in de huidige bestreden beslissing weerhouden vermeende overwegingen de bestreden beslissing op geen enkele manier op afdoend gemotiveerde, zorgvuldige, redelijke wijze en met respect voor artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met artikel 52 §4 van het K.B. d.d. 08.10.1981 kunnen schragen."

Meer concreet licht de verzoekende partij toe:

"> de aanvraag van verzoekende partij Verzoekende partij heeft op 7 februari 2020 een recht op verblijf van meer dan drie maanden/een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie gevraagd in haar hoedanigheid van "bloedverwant in opgaande lijn" zoals aangeduid op de bijlage 19ter waarvan verzoekende partij diezelfde dag in het bezit wordt gesteld, (stuk 6)

> het antwoord op de aanvraag van verzoekende partij in de (bestreden) beslissing De bestreden beslissing (stuk 1) betekend aan verzoekende partij op 21 augustus 2020 motiveert en beoordeelt slechts enkel het criterium van het ten laste zijn, zowel ten tijde van het verblijf in Venezuela als ten tijde van het verblijf in België. De verwerende partij komt ten onrechte tot de beslissing dat verzoekende partij niet ten laste zou zijn, quod certe non.

Een eerste deel van de motivering van de beslissing (stuk 1) is als volgt: "Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn. De documenten dienaangaande die dit zouden moeten staven betreffende enkele verklaringen op eer door betrokkene of betreffen documenten die gebaseerd zijn op de verklaringen op eer door betrokkene. Indien betrokkene daadwerkelijk enkel een klein pensioen ter beschikking heeft in Venezuela en haar zoon/schoondochter verder de enigen zijn die haar Venezolaanse bankrekening spijsen en zij aangewezen is op dit geld om in haar levensonderhoud te voorzien, zou toch mogen verwacht worden dat mevrouw een overzicht kan voorleggen van de verrichtingen op haar bankrekening (in de vorm van rekeninguittreksels of in elektronische vorm) ipv te moeten gebruik maken van een verklaring op eer en stavingsstukken die eigenlijk ook verklaringen op eer betreffen. "

Volgens verwerende partij heeft de verzoekende partij onvoldoende aangetoond effectief onvermogen te zijn. De verwerende partij stelt dat de bijgebrachte stukken enkele verklaringen op eer betreffen door betrokkene/verzoekende partij.

Volgens verwerende partij zou mogen verwacht worden dat de verzoekende partij een overzicht kan voorleggen van de verrichtingen op haar bankrekening in de vorm van rekeninguittreksels of in elektronische vorm.

Verwerende partij voegt hiermee contra legem een voorwaarde toe aan art. 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet alwaar er wordt gesteld dat verzoekende partij een overzicht kan voorleggen van de verrichtingen op haar bankrekening. Nochtans heeft verzoekende partij reeds een document bijgebracht met de rekeningstanden van haar 2 bankrekeningen bevestigd door een accountant, hetgeen opgeteld amper meer dan € 25 was. (stuk 8)

Een overzicht vereisen van de verrichtingen van de bankrekening van verzoekende partij, ondanks dat verwerende partij reeds op de hoogte is van de rekeningstanden van de bankrekeningen, is een te extensieve, verregaande interpretatie door verwerende partij van het criterium van het ten laste zijn. Vooreerst heeft verwerende partij noch de gemeente ooit gevraagd om dit overzicht van verrichtingen bij te brengen in de afgeleverde bijlage 19ter. Daarenboven heeft de gemeente overeenkomstig 52 §4 van het K.B. d.d. 08.10.1981 geoordeeld dat de aanvraag van de verzoekende partij wel degelijk volledig was alvorens het dossier over te maken aan de verwerende partij.

Een dergelijk overzicht bijbrengen is bovendien allesbehalve eenvoudig. Zo heeft verzoekende partij geen enkele mogelijkheid om online in te loggen bij de banken in kwestie (vermeld op p. 6 van stuk 8). De enige mogelijkheid om dergelijke overzichten te bekomen is dus door in persoon terug te reizen naar Venezuela en aldaar een administratieve procedure te doorlopen in de hoop om dergelijke uittreksels te krijgen. Uit deze uittreksels zal bovendien weinig blijken. Verzoekende partij haalt eenvoudigweg geregeld geld af van deze rekening om daar vervolgens in contanten haar boodschappen mee te betalen. Verzoekende partij is een gepensioneerde vrouw die niet werkt en geen inkomsten geniet. Buiten dat het vragen van een overzicht van de verrichtingen op de rekeningen door verwerende partij een onwettig criterium uitmaakt, betreft dit bovendien een bijzonder onredelijk criterium hetgeen manifest ingaat tegen de manifeste beoordelingsruimte die Lidstaten hebben.

De enge beoordelingsruimte van de Lidstaten werd als volgt door het Europees Hof van Justitie in het arrest Jia van 9 januari 2007 (C-I/05) verduidelijkt: "40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. 1-4001, punt 35)".

Dit betekent dat de Lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan.

De vereiste van een bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, kan het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen en is bijgevolg onverenigbaar met het Unierecht (EHJ, Reyes, 16 januari 2014, 423/12, §26). Het Hof verwijst in dezelfde paragraaf naar punt 60 van de besluiten van de advocaat-generaal in deze zaak: "60. Ik schaar mij derhalve volledig achter de door de advocaat van Reyes ter terechtzitting voor het Hof geformuleerde vraag welke verdere bewijzen verzoekster in het hoofdgeding had kunnen overleggen opdat haar verzoek zou worden ingewilligd, en herinner eraan, zoals richtlijn 2004/38 doet(40), dat de nationale autoriteiten ervoor moeten zorgen dat de grondrechten worden geëerbiedigd en dat de waardigheid van de familieleden van de burgers van de Unie wordt beschermd wanneer zij hun verblijfsaanvragen onderzoeken".

Het vragen van een overzicht van verrichtingen op de rekeningen van het verleden, gaat alleszins in tegen het zich soepel opstellen door de Lidstaat met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan, alsook betreft het een bijkomend bewijs dat in de praktijk niet gemakkelijk kan worden geleverd en is dit hierdoor onverenigbaar met het Unierecht.

Uit de zinsnede "Indien betrokkene daadwerkelijk enkel een klein pensioen ter beschikking heeft..." lijkt bovendien afgeleid te kunnen worden dat verwerende partij twijfels heeft of dat verzoekende partij leeft van dit klein pensioen of dat dit de enige inkomsten van verzoekende partij zou zijn.

Verzoekende partij ziet niet in of en hoe de hoegrootheid van het pensioen in twijfel zou kunnen worden getrokken gelet op het attest d.d. 9 januari 2020 van het Venezolaanse Instituut voor Sociale Verzekeringen (IVSS) waarin wordt bevestigd dat verzoekende partij een maandelijks pensioen geniet van 150.000 ves per maand, zijnde omgerekend € 0,51. (stuk 9) Uiteraard is dit ruimschoots onvoldoende om van te kunnen leven.

Daarenboven is het algemeen bekend dat Venezuela thans door zeer moeilijke tijden gaat. Er is immers een groot tekort aan levensmiddelen en voeding, hetgeen de deflatie nog versterkt. Dit versterkt uiteraard in ruime mate het probleem. Met deze algemene uiterst problematische toestand houdt verwerende partij geen enkele rekening in de bestreden beslissing. Zo luiden overwegingen van de

Resolutie van het Europees Parlement van 10 juli 2020 over de humanitaire situatie in Venezuela en de migratie- en vluchtelingencrisis als volgt:

"C. overwegende dat de politieke, economische, institutionele, sociale en multidimensionale humanitaire crisis in Venezuela voor de COVID-19-pandemie al ernstig was en tijdens de pandemie nog aanzienlijk is verslechterd; overwegende dat een toenemend tekort aan geneesmiddelen en voedsel, massale schendingen van de mensenrechten, hyperinflatie, politieke onderdrukking, corruptie en geweld het leven van mensen in gevaar brengen, waardoor zij gedwongen worden het land te verlaten; D. overwegende dat steeds meer mensen in Venezuela, en met name kwetsbare groepen, zoals vrouwen, kinderen en zieken, aan ondervoeding lijden als gevolg van de beperkte beschikbaarheid van kwalitatief hoog waardige gezondheidszorgdiensten, geneesmiddelen, voedsel en water; E. overwegende dat het Venezolaanse nationale gezondheidsstelsel aanzienlijk is verzwakt ten gevolge van de verkeerde aanpak door het regime hetgeen heeft geleid tot kritieke tekorten aan geneesmiddelen en het ontbreken van medische behandelingen; overwegende dat de door het regime verstrekte cijfers over de COVID-19-pandemie niet geloofwaardig zijn en dat zij noch binnen Venezuela noch door internationale gemeenschap worden vertrouwd; F. overwegende dat de huidige multidimensionale crisis in Venezuela de grootste verplaatsing van bevolkingsgroepen in de geschiedenis van de regio heeft veroorzaakt; overwegende dat zo'n vijf miljoen Venezolanen het land zijn ontvlucht, van wie 80 % als ontheemden in landen in de regio verblijven; overwegende dat volgens het UNHCR de Venezolaanse vluchtelingencrisis de op een na ergste ter wereld is, na die van Syrië; overwegende dat er eind 2020 naar verwachting meer dan 6,5 miljoen mensen op de vlucht zouden kunnen zijn voor de verslechterende toestand in Venezuela; G. overwegende dat volgens het UNHCR het aantal Venezolanen dat wereldwijd asiel heeft aangevraagd met 2 000 % is gestegen; overwegende dat 650 000 Venezolanen wereldwijd asielaanvragen hebben in gediend en dat rond de twee miljoen Venezolanen verblijfsvergunningen hebben gekregen in andere landen in Noord-, Midden- of Zuid-Amerika; overwegende dat 12 % van de bevolking het land heeft ontvlucht en dat mensen blijven vertrekken met een gemiddeld aantal van 5 000 personen per dag; H. overwegende dat de huidige algehele noodsituatie op het gebied van de volksgezondheid een reeds hopeloze situatie voor vele vluchtelingen en migranten uit Venezuela, alsmede hun gastlanden nog heeft verergerd; overwegende vele vluchtelingen en migranten afhankelijk zijn van een dagloon dat niet volstaat om in hun basisbehoeften te voorzien, zoals onderkomen, voedsel en gezondheidszorg; I. overwegende dat in de eerste rapporten over hoe het reeds ondermijnde Venezolaanse gezondheidsstelsel door de COVID-19-pandemie werd overspoeld, melding wordt gemaakt van ziekenhuizen die vol liggen met coronapatiënten en tientallen besmettingen bij gezondheidswerkers; "

Daarenboven is het des te duidelijker hoe verzoekende partij wel kon overleven: verzoekende partij brengt immers de talrijke bewijzen van Small World bij dat zij financiële steun heeft ontvangen van haar schoondochter en zoon van uit België, (stuk 10)

Voorts stelt verwerende partij: "Wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het onvermogen van betrokkene is dat zij overeenkomstig de gegevens in haar paspoort vrij veel reist, soms voor 1 dag bvb naar Curaçao, maar ook regelmatig voor enkele dagen naar Colombia. Wij zijn ons er van bewust dat de economische situatie in Venezuela allerm minst ideaal is, dat een aantal basisproducten er niet (meer) te beschikking zijn. Niets sluit dan ook uit dat mevrouw dmv haar reizen toch enige handelsactiviteit heeft ontwikkeld om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien." Verwerende partij is van mening dat verzoekende partij veel reist en stelt vervolgens dat niet uitsluit dat verzoekende partij toch enige handelsactiviteit heeft ontwikkeld, quod certe non. Deze onjuiste bewering is dan ook op niets gebaseerd buiten de stempels in het paspoort van verzoekende partij. (stuk 2) Het is correct dat verzoekende partij de afgelopen jaren enkele reizen heeft ondernomen. Echter dient te worden opgemerkt dat dit geenszins ingaat tegen het criterium van het "ten laste" zijn of er zelfs nog maar iets mee te maken heeft. Deze reizen werden overigens bekostigd door de referentiepersoon en haar echtgenoot van uit België. Alle internationale reizen die verzoekende partij heeft gemaakt waren echter met eindbestemming België om haar zoon en diens echtgenote de referentiepersoon te bezoeken. Dit blijkt ook eenvoudigweg door alle stempels uit het paspoort (stuk 2) in het geheel te bekijken, en niet enkele stempels afzonderlijk. Wat betreft de reis voor één dag naar Curaçao die verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing, is de realiteit helemaal anders. Verzoekende partij was van plan om op 3 december 2016 van Valencia in Venezuela naar Curaçao te vliegen (stuk 11) en op diezelfde dag 3 december 2016 in Curaçao over te stappen op een vlucht van Curaçao naar Amsterdam (stuk 12). In Amsterdam is verzoekende partij dan opgehaald met de wagen door haar zoon en diens echtgenote de referentiepersoon om diezelfde dag nog in België toe te komen. Echter heeft de referentiepersoon een e-mail ontvangen van het reisplatform eDreams (stuk 13) dat de vlucht tussen Valencia in Venezuela en Curaçao werd geannuleerd, waardoor er een nieuwe vlucht diende geboekt te worden op 2 december van uit Caracas naar Curaçao en de verzoekende partij aldus 1 dag heeft dienen door te brengen in Curaçao, (stuk 14) Verzoekende partij is op 23 februari 2017 terug gevlogen van uit Amsterdam naar

Curaçao en diezelfde dag 23 februari 2017 in Curaçao overgestapt op een vlucht naar Caracas, waar ze even na middernacht en dus op 24 februari 2017 is geland. Deze vluchten zijn bovendien betaald door de referentiepersoon. Zo heeft de referentiepersoon 711,04 euro betaald aan cheaptickets.nl voor de heen- en terugvlucht tussen Curaçao en Amsterdam (stuk 12). Tevens heeft de referentiepersoon nog via het reisplatform eDreams een bedrag van 230,33 euro betaald voor de heen- en terugvlucht tussen Valencia in Venezuela en Curaçao, (stuk 11) Voor deze reis van december 2016 tot februari 2017 heeft de referentiepersoon overigens een Schengen reisverzekering afgesloten voor de verzoekende partij. De referentiepersoon heeft deze verzekering ook betaald, (stukken 15 en 16) Wat betreft de reis naar Colombia waarnaar wordt verwezen, is een gelijkaardig verhaal van toepassing. Verzoekende partij is op 10 oktober 2018 met de bus van Caracas in Venezuela naar Bogota in Colombia gereisd. Het busticket werd overigens betaald door de referentiepersoon. Verzoekende partij heeft in Bogota in een hotel verbleven. Vervolgens is verzoekende partij op 14 oktober 2018 op een rechtstreeks vlucht vanuit Bogota naar Brussel gestapt, (stuk 17) De terugvlucht vond plaats op 6 januari 2019 van uit Brussel naar Bogota. In Bogota heeft verzoekende partij één nacht bij een kennis verbleven die daarvoor 40 euro vergoed werd (stuk 20). Op 7 januari 2019 heeft verzoekende partij dan het vliegtuig genomen naar de luchthaven "Almirante Padilla Airport" in Riohacha in Colombia, aan de grens met Venezuela (stuk 18); deze vlucht werd betaald door de referentiepersoon (stuk 19). Aldaar heeft zij wederom een nacht verbleven bij een kennis, om vervolgens op 8 januari 2019 met een taxi naar Maracaibo in Venezuela te reizen. De taxichauffeur heeft de verzoekende partij betaald met contant geld die zij heeft gekregen van de referentiepersoon in België. Ook voor dit verblijf in België tussen oktober 2018 en januari 2019 heeft de referentiepersoon een verzekering afgesloten en betaald voor de verzoekende partij, (stukken 21 en 22) Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij hier bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en slechts enkele stempels in het paspoort heeft bekeken, en hieruit vervolgens volledig foutief heeft afgeleid dat verzoekende partij mogelijk handel zou drijven. Voorts stelt de bestreden beslissing: "Verder werd ook geen enkel bewijs voorgelegd ivm met de eigendommen van betrokkene. Vooral het in het bezit hebben van onroerende goederen kan uiteraard winstgevend zijn of toch minstens ervoor zorgen dat mevrouw geen woonkost heeft in Venezuela" Nochtans heeft verzoekende partij wel degelijk het volgende vermeld in het document getiteld "RvV verduidelijkt begrip 'ten laste' en 'herkomstland' bij gezinshereniging": "In casu is het onmogelijk voor de schoonmoeder van mevrouw J. D. om een 'attest van het niet bezitten van eigendommen' voor te leggen, aangezien dit in Venezuela enkel aan ambtenaren zou worden af gegeven." Ook hier is verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan. Verwerende partij heeft bovenvermelde verklaring van verzoekende partij immers klaarblijkelijk niet gelezen. Verzoekende partij legt immers uit dat het voor haar onmogelijk was om aan een attest te geraken met het negatieve bewijs dat ze geen eigendom/onroerend goed bezit. Aan verzoekende partij werd in Venezuela meegedeeld dat een dergelijk attest enkel aan ambtenaren kan worden afgeleverd, en dus niet aan verzoekende partij. Daarenboven verwijst verzoekende partij wat dit punt betreft naar de onderstaande argumentering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 203 688 van 9 mei 2018: "Ten slotte gaat de verzoekende partij in op het motief van de bestreden beslissing dat het attest van onvermogen dat stelt dat zij geen eigendommen bezit in het land van herkomst een verklaring op eer betreft en deze op zich niet als bewijsstuk van de situatie van de betrokkene kan worden aanvaard, aangezien het gesolliciteerd karakter van zulke verklaring niet kan worden uitgesloten. De verzoekende partij wijst er in de eerste plaats op dat dit punt geen relevantie meer heeft om het 'ten laste' zijn te beoordelen, aangezien uit de stukken van het dossier blijkt dat zij 78 jaar oud is, weduwe is, dat haar vier dochters in België wonen en dat haar familie haar geld stuurde. Ook wijst zij nogmaals op de waarde van het ouderdomspensioen en het acuut voedseltekort in Venezuela. In de tweede plaats verwijst de verzoekende partij naar de rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat de lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan. Zij geeft aan dat de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom het voorgelegde bewijs in het Venezolaans recht niet geldig zou zijn en dat de vraag zich stelt of in het Venezolaans recht een ander document eventueel beschikbaar zou zijn en welk document dit dan zou zijn. Zij besluit met verwijzing naar het arrest Reyes dat de gemachtigde in ieder geval de ingeroepen wetsbepalingen schendt door een bewijs te eisen dat "in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd". De Raad benadrukt nogmaals dat de gemachtigde bij zijn beoordeling van het begrip 'ten laste' moet handelen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie en de grenzen die daarin worden getrokken. Teruggrijpend naar de voormelde arresten Jia en Reyes herhaalt de Raad dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de bloedverwant materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (HvJ 9 januari 2007, C-I/05, Yunying Jia/Migrationsverket, pt. 36). Het komt de verzoekende partij dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Daarbij moet niet worden aangetoond waarom er sprake is van afhankelijkheid noch

waarom er een beroep wordt gedaan op materiële steun. Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, pt. 23). Verder mag volgens het Hof in die omstandigheden van die bloedverwant niet worden vereist dat hij aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Het Hof stelt in zijn arrest Reyes: "26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen. 27 Overigens is niet uitgesloten dat dit vereiste de betrokken bloedverwant dwingt gecompliceerdere stappen te ondernemen, zoals verschillende verklaringen trachten te verkrijgen waaruit blijkt dat er geen werk was gevonden en dat geen sociale uitkering was ontvangen, dan de stap die erin bestaat een document te verkrijgen van de bevoegde autoriteit van dat land van oorsprong of van herkomst waaruit het bestaan van een afhankelijkheidssituatie blijkt. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat een dergelijk document geen voorwaarde mag zijn voor de verlening van een verblijfsvergunning (arrest Jia, reeds aangehaald, point 42). 28 Op de eerste vraag moet derhalve worden geantwoord dat artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het een lidstaat niet toestaat om in omstandigheden als die van het hoofdgeding te vereisen dat de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder, om als ten laste te kunnen worden beschouwd en aldus onder de definitie van „familielid“ in die bepaling te vallen, aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien." De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat zij 78 jaar is, weduwe is, dat haar vier dochters in België leven en dat haar familie haar geld stuurde. Op het gegeven dat de verzoekende partij weduwe is, werd hoger reeds ingegaan. De leeftijd van de verzoekende partij en de aanwezigheid van de vier dochters in België worden in de bestreden beslissing niet betwist. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar een aantal bewijzen van Small World dat er geld werd opgestuurd door de referentiepersoon aan de verzoekende partij. Vervolgens verwijst de gemachtigde naar het feit dat "nog heel wat bewijzen" van geldstortingen via Small World werden overgemaakt en tevens een overzicht van Moneytrans-geldtransfers, maar dat geen enkele link met de betrokkene wordt aangetoond, zodat deze documenten niet aanvaard kunnen worden. Op dit tweede onderdeel van de betrokken motivering gaat de verzoekende partij niet in, zodat ook de Raad er niet verder op in moet en kan gaan. In de bestreden beslissing wordt echter niet gemotiveerd omtrent de geldstortingen waarvan de gemachtigde erkent dat deze gebeurden van de referentiepersoon aan de verzoekende partij, zodat uit deze beslissing niet blijkt dat de gemachtigde zou betwisten dat uit deze stortingen een situatie van reële afhankelijkheid blijkt. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij in dit verband naar de motivering die in de eerste beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden was opgenomen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde deze overwegingen in de thans bestreden beslissing echter niet heeft hernomen (het is niet aan de Raad om in de plaats van de gemachtigde te oordelen of dit bewust of onbewust gebeurde), zodat dit betoog van de verwerende partij als een o posteriori motivering dient te worden beschouwd. Hetzelfde geldt voor het andere onderdeel van het betoog van de verwerende partij dat slechts voor het eerst in de nota met opmerkingen voorkomt, met name dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie zou blijken dat de afhankelijkheid reëel, significant en noodzakelijk is (en dat de verzoekende partij dit niet heeft aangetoond). Aangezien uit de bovenstaande vaststellingen van de Raad is gebleken dat de motieven aangaande de echtgenoot en het ouderdomspensioen van de verzoekende partij niet overeenind kunnen blijven en dat de gemachtigde heeft nagelaten zich uit te spreken over de gedane geldstortingen van de referentiepersoon naar de verzoekende partij, kan de Raad slechts vaststellen dat de gemachtigde zich enkel (nog) uitspreekt over het voorgelegde bewijs van onvermogen van de verzoekende partij, hetgeen niet makkelijk geleverd kan worden. Dit motief volstaat - gelet op de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie - op zich echter niet om het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing aangaande de onvermogensheid van de verzoekende partij te schragen. In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij niet in op het concrete betoog van de verzoekende partij, in het bijzonder op de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Zij stelt slechts dat de verzoekende partij niet verder komt dan een verklaring op eer, dat geen aanvullende bewijzen worden neergelegd en dat de verzoekende partij nochtans heel haar leven in Venezuela heeft gewoond, zodat zij toch kan aantonen waar en hoe zij in het verleden

heeft gewoond. De verwerende partij gaat met dit betoog echter voorbij aan de inhoud van de rechtspraak van het Hof van Justitie, rechtspraak die net benadrukt dat de lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen (zoals in casu een bewijs van onvermogen) kunnen vereisen en zich daarentegen - in de woorden van de verzoekende partij - soepel moeten opstellen. Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij terecht de schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel AObis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet aanvoert wat betreft de motivering over het al dan niet effectief onvermogen van de verzoekende partij. Zodoende dient te worden vastgesteld dat de beide relevante delen van de motivering van de bestreden beslissing niet overeenind kunnen blijven, zodat ook het besluit van de gemachtigde dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, niet overeenind kan blijven." Voorts trekt de verwerende partij nog in twijfel dat verzoekende partij gescheiden en dus thans ongehuwd is: "Tenslotte is er dan nog het ontbreken van zeer cruciale informatie betreffende haar burgerlijke staat. Zelf verklaarde ze hierover 'ongehuwd' te zijn. Noch de advocaat die mevrouw haar verklaring heeft opgesteld, noch de notaris die getuigt dat de stavingsdocumenten door de accountant werden opgesteld, hebben dit element kunnen verifiëren. Het enige wat zij geverifieerd hebben is de identiteit van betrokkene. Ook dat is toch wel merkwaardig. Het maakt immers veel verschil of betrokkene gehuwd is of niet. Van gehuwden mag immers verwacht worden dat zij elkaar ten laste hebben. Daarom is dit een zeer belangrijk element in het vaststellen van de onvermogenheid van iemand." Echter lijkt het er op dat verwerende partij een gebrekkige kennis heeft van de gegevens die vermeld staan op een Venezuelaanse identiteitskaart, (stuk 3) Notaris dr. F. B. V. G. stelt immers in zijn verklaring d.d. 23 september 2019 wel degelijk het origineel legitimatiebewijs met nummer (...) van verzoekende partij te hebben nagekeken. De burgerlijke staat staat in Venezuela steeds vermeld op de identiteitskaart (stuk 3) net zoals andere identiteitsgegevens, en deze is door de notaris dan ook overgenomen in zijn akte (stuk 8). In casu heeft de notaris zich dan ook gebaseerd op de vermelding "ongehuwd"/"soltera" bij burgerlijke staat/estado civil op de Venezuelaanse identiteitskaart van verzoekende partij. De bestreden beslissing stelt zelf dat de notaris de identiteit van betrokkene heeft geverifieerd. Maar verwerende partij heeft er dus blijkbaar geen kennis van dat hieronder ook de burgerlijke staat valt bij een Venezuelaanse identiteitskaart (stuk 3). Het staat dan ook wel degelijk vast dat verzoekende partij ongehuwd is en de Dienst Vreemdelingenzaken heeft hier ten onrechte geen rekening mee gehouden, ondanks dat dit is vastgesteld en bevestigd door een notaris. Een kopij van de Venezuelaanse identiteitskaart in kwestie wordt thans bijgebracht waaruit dit duidelijk blijkt, (stuk 3) De verwerende partij stelt voorts in de bestreden beslissing: "De bewijzen van het overmaken van geld via Small World doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Zoals reeds hiervoor aangehaald ontbreekt het rekeningoverzicht van betrokkene bankrekening met bewijs van verrichtingen die ze heeft gedaan. Niets sluit uit dat het overgemaakte geld een totaal andere bestemming had dan het levensonderhoud van betrokkene." Ook hier gaat de verwerende partij uit van de veronderstelling dat verzoekende partij te kwader trouw zou zijn en het overgemaakte geld (stuk 10) niet zou gebruiken of voor andere bestemmingen zou gebruiken dan voor het levensonderhoud. In deze passage gaat verwerende partij, op niets gebaseerd, er plots van uit dat verzoekende partij een grote spaarpot zou hebben. In een vorige passage ging de verwerende partij nog van het omgekeerde scenario uit en dacht men geheel ten onrechte dat verzoekende partij wel handel moest drijven ingevolge haar internationale reizen. Beide scenario's/motieven zijn echter geheel tegengesteld en maken daardoor een schending uit van de motiveringsverplichting. Bovendien is het volledig foutief dat niets uitsluit dat het overgemaakte geld een totaal andere bestemming zou hebben dan het levensonderhoud van verzoekende partij: het gebrek aan inkomsten maakt dat er geen andere verklaring is dat een gepensioneerde dame met een pensioen van 0,51 euro per maand en net iets meer dan 25 euro aan spaarcenten en geen onroerende goederen de giften van uit België noodzakelijkerwijze moet gebruiken voor haar levensonderhoud. De stelling van verwerende partij is geheel in strijd met het redelijkheidsbeginsel alsook de Europese rechtspraak aangaande de soepele interpretatie van het criterium van het ten laste zijn. Verwerende partij hanteert een criterium dat elk ander denkbeeldig scenario volledig uitgesloten zou moeten worden, hetgeen volstrekt onmogelijk is om te bewijzen. Daarenboven dient herhaald te worden dat de algehele toestand in Venezuela een toestand is van grote armoede, van plunderingen en hongersnood. De middenklasse in Venezuela is geheel weggevaagd en is in grote armoede terecht gekomen. Tenslotte stelt verwerende partij nog het volgende: "Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 7/02/2020 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft dit betrekking op de situatie in België en niet op die in het land van herkomst." Verwerende partij trekt aldus zelfs in twijfel of verzoekende

partij sinds haar aankomst in België wel echt ten laste zou zijn van de referentiepersoon. Verzoekende partij woont in bij de referentiepersoon en wordt thans in natura onderhouden door de referentiepersoon. Het dient bovendien benadrukt te worden dat het voor de referentiepersoon allerminst een probleem is om haar schoonmoeder te onderhouden, aangezien zij als arts een bovengemiddeld inkomen geniet van meer dan 3.000 euro netto per maand en de echtgenoot van de referentiepersoon tevens een inkomen geniet van ongeveer 1.800 euro netto per maand. Daarenboven is het bijzonder onredelijk om te veronderstellen dat verzoekende partij enige inkomsten zou kunnen verwerven in België aangezien zij reeds de pensioengerechtigde leeftijd heeft overschreden en de Nederlandse taal nog niet machtig is. Ook sociale steun heeft verzoekende partij vanzelfsprekend nooit aangevraagd, noch zou zij hier recht op hebben in België. Conclusie tweede middel: De bestreden beslissing geeft een veel te enge interpretatie aan het criterium van het ten laste zijn die manifest ingaat tegen de leer van het Europees Hof van Justitie in het arrest Jia van 9 januari 2007 (C-1/05) alsook ingaat tegen de inhoud van het arrest nr. 203 688 d.d. 9 mei 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verwerende partij verwacht documenten te ontvangen die zeer moeilijk te bemachtigen zijn voor verzoekende partij in een instabiel land als Venezuela, zoals een attest dat ze geen eigenaar is van onroerende goederen en een historisch overzicht van de verrichtingen op de bankrekening. Hiermee wordt een criterium toegevoegd aan de wet alsook het redelijkheidsbeginsel en het art. 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet geschonden. Voorts is de verwerende partij ook zeer onzorgvuldig te werk gegaan, met name wat betreft de historiek van de internationale reizen van verzoekende partij die volledig foutief wordt geïnterpreteerd en waaraan vergaande verkeerde gevolgen worden verbonden, alsook wat betreft de burgerlijke staat van verzoekende partij, die gewoon zwart op wit in een officieel document werd vastgesteld door een notaris en hierdoor niet te betwisten valt. Daarenboven gaat de verwerende partij ook bijzonder onredelijk te werk daar men veronderstelt dat verzoekende partij, die reeds op pensioengerechtigde leeftijd is en niet de taal spreekt, zelfs in België mogelijk niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon. De schending van de motiveringsplicht, de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van het legaliteitsbeginsel, de schending van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 52 §4 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is dan ook aangetoond, hetgeen moet leiden tot de schorsing en de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het eerste middel is ernstig in het kader van de vordering tot schorsing en gegrond in het kader van het beroep tot nietigverklaring.”

2.2. De verwerende partij merkt omtrent het eerste middel het volgende op in haar nota met opmerkingen:

“In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing terecht genomen werd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 07.02.2020 in toepassing van art. 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet een aanvraag indiende voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als schoonmoeder van mevr. S. D. (Nederlandse nationaliteit).

Art. 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§2 als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die het hunnen laste zijn.” De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Minister bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Eén en ander wordt door de verzoekende partij ook uitdrukkelijk bevestigd in het inleidend verzoekschrift. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake derhalve een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het

voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Verweerder laat gelden dat uit de overwegingen van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing op gedegen wijze heeft onderzocht of op basis van de door de verzoekende partij voorgelegde stavingstukken kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon.

Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende documenten voorgelegd:

- Verklaring op eer door betrokkene dd.23/09/2019 opgesteld door een advocaat waarin is opgenomen dat betrokkene stelt dat zijn (1) van ongehuwde staat is, (2) huisvrouw is van beroep, (3) tijdelijk verblijft op een adres in Venezuela, (4) dat de enige middelen die zij aanwendt wettelijk zijn en voorkomen uit pensioen, (5) dat de zoon en schoondochter van betrokkene de enige zijn die haar financiële bijstand verlenen. Ter staving van deze verklaringen werden 2 bladzijden voorgelegd opgesteld door een ‘accountant’. Het gaat over een optelsom van de tegoeden die betrokkene heeft bij de bank. Op 1 van de documenten is dat is een ‘balans’ gegoten, alhoewel het hier gaat om de financiële situatie van een natuurlijke persoon en niet van een rechtspersoon. De accountant stelt expliciet zich bij het opstellen van de documenten gebaseerd te hebben op de verklaringen van betrokkene zelf, niet verantwoordelijke te zijn voor de inhoud en deze ook niet geverifieerd te hebben. Een notaris bevestigt verder nog het bestaan van die twee bladzijden van de accountant, maar maakt hetzelfde voorbehoud betreffende de inhoud.

- Attesten ocmw Maasmechelen, dd 24/01/2020 zoon en referentiepersoon, van betrokkene werd, er geen attest voorgelegd.

- Bewijs van het overmaken van sommen geld via Small World Banco Provincial van 7/03/2019 tot 6/01/2020

- Attest ondertekend door de voorzitter van het IVSS (het Venezolaans instituut voor sociale verzekeringen) waarin is opgenomen dat mevrouw in Venezuela recht heeft op een maandelijks pensioen van 150.000 VEF

- Bijvoegsel: (RvV verduidelijkt begrip (ten laste en herkomstland) bij GH) dd 28/04/2008

- Ziekenkostenverzekering van het gezin • inkomsten C. C., J. C. (...): tewerkstelling bij H. E. arbeidscontract en loonfiches, (februari tot en met april 2020)

- verzekering van betrokkene dd 30/12/2019

- inkomsten D. S., J. R. (87.12.17 532-93): dd 15/12/2015: dienstverband voor onbepaalde tijd. Vanaf 1/01/2016 werkzaam als verzekeringsarts bij AIOS + loonfiches februari t/m april

De gemachtigde van de Minister oordeelde omtrent de voorgelegde stukken als volgt :

“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn. De documenten dienaangaande die dit zouden moeten staven betreffende enkel verklaringen op eer door betrokkene of betreffen documenten die gebaseerd zijn op de verklaringen op eer door betrokkene. Indien betrokkene daadwerkelijk enkel een klein pensioen ter beschikking heeft in Venezuela en haar

zoon/schoondochter verder de enigen zijn die haar Venezolaanse bankrekening spijsen en zij aangewezen is op dit geld om in haar levensonderhoud te voorzien, zou toch mogen verwacht worden dat mevrouw een overzicht kan voorleggen van de verrichtingen op haar bankrekening (in de vorm van rekeninguittreksels of in elektronische vorm) ipv te moeten gebruik maken van een verklaring op eer en stavingsstukken die eigenlijk ook verklaringen op eer betreffen. Wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het onvermogen van betrokkene is dat zij overeenkomstig de gegevens in haar paspoort vrij veel reist, soms voor 1 dag bvb naar Curaçao, maar ook regelmatig voor enkele dagen naar Colombia. Wij zijn ons er van bewust dat de economische situatie in Venezuela allerm minst ideaal is, dat een aantal basisproducten er niet (meer) te beschikking zijn. Niets sluit dan ook uit dat mevrouw dmv haar reizen toch enige handelsactiviteit heeft ontwikkeld om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Verder werd ook geen enkel bewijs voorgelegd ivm met de eigendommen van betrokkene. Vooral het in het bezit hebben van onroerende goederen kan uiteraard winstgevend zijn of toch minstens ervoor zorgen dat mevrouw geen woonkost heeft in Venezuela. Tenslotte is er dan nog het ontbreken van zeer cruciale informatie betreffende haar burgerlijke staat. Zelf verklaarde ze hierover 'ongetrouwd' te zijn. Noch de advocaat die mevrouw haar verklaring heeft opgesteld, noch de notaris die getuigt dat de stavingdocumenten door de accountant werden opgesteld, hebben dit element kunnen verifiëren. Het enige wat zij geverifieerd hebben is de identiteit van betrokkene. Ook dat is toch wel merkwaardig. Het maakt immers veel verschil of betrokkene getrouwd is of niet. Van getrouwd mag immers verwacht worden dat zij elkaar ten laste hebben. Daarom is dit een zeer belangrijk element in het vaststellen van de onvermogenheid van iemand. De bewijzen van het overmaken van geld via Small World doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Zoals reeds hiervoor aangehaald ontbreekt het rekeningoverzicht van betrokkene bankrekening met bewijs van verrichtingen die ze heeft gedaan. Niets sluit uit dat het overgemaakt geld een totaal andere bestemming had dan het levensonderhoud van betrokkene."

Uit voormelde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Minister op gedegen wijze onderzoek werd gedaan naar alle door de verzoekende partij bijgebrachte bijkomende stavingstukken, waarna evenwel werd besloten dat het onvermogen van de verzoekende partij in het land van herkomst onvoldoende is aangetoond.

Verzoekende partij is vooreerst de mening toegedaan dat de gemachtigde van de Minister een voorwaarde aan de wet zou toevoegen doordat zij een attest van onvermogen en een historisch overzicht van de verrichtingen op de bankrekening zou verwachten.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Onder verwijzing naar zijn uiteenzetting supra herhaalt verweerder dat er dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van de referentiepersoon.

Deze afhankelijkheid dient eveneens voor het verleden te bestaan zodat de vragen of verzoekende partij over eigendommen in zijn land van herkomst beschikte of aldaar een inkomen verwierf, wel degelijk uitermate relevant zijn om na te gaan of verzoekende partij van in het land van herkomst onvermogen was en dus ten laste was van de referentiepersoon.

Dergelijk onderzoek is essentieel ten einde een artificiële afhankelijkheidsrelatie te kunnen onderscheiden van een situatie van reële afhankelijkheid.

Zie ook:

"Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip 'ten laste' eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yuning Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf achter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip 'ten laste' uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een 'bewijs ten laste in het verleden' en een 'attest onvermogen uit het land van herkomst'. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken." (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014)

En ook:

"Aldus wordt besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in het verleden daadwerkelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Dat daarbij wordt besloten dat het ten laste zijn een artificiële constructie is, is wel degelijk pertinent. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. Met het als artificieel bestempelen van de financiële band wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet, maar wordt eenvoudig gemotiveerd dat de financiële band niet waarachtig of daadwerkelijk is, waardoor deze niet aanvaard kan worden." (R.v.V. nr. 144.179 dd. 27.04.2015)

En ook:

"2.6 De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de ascendent, burger van de Unie, die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij

in het verleden in het land van herkomst, dus voor zijn aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon.”(R.v.V. nr. 198.310 dd. 22.01.2018)

De gemachtigde van de Minister hield dan ook geheel terecht rekening met het gegeven dat niet vaststaat dat verzoekende partij geen eigendommen had of geen andere inkomsten dan haar pensioen ter beschikking had.

Verzoekende partij meent verder dat uit de door haar bijgebrachte stukken wel degelijk afdoende zou blijken dat zij onvermogen was.

Verweerder merkt ter zake vooreerst op dat de verzoekende partij middels onderhavig annulatieberoep uiteraard niet kan aansturen op een feitelijke herbeoordeling van de aanvraag tot gezinshereniging, nu de rechter in vreemdelingenzaken als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen.

Zie ook:

“Waar verzoekster aanvoert dat zij wel degelijk onvermogen is in haar land van herkomst, dat zij in haar land van herkomst geen eigen woonst heeft, noch in staat is om een woonst te huren en waar verzoekster zelf aangeeft aan dat zij in Oekraïne beschikt over een pensioen, dat omgerekend 112,56 € per maand bedraagt, wat volgens verzoekster onvoldoende is om in te staan voor haar eigen onderhoud en medische zorgen en in bijlage bij het verzoekschrift een attest van het pensioenfonds in Oekraïne voegt, geeft verzoekster blijk van een andere beoordeling voor de vastgestelde feitelijkeheden en stelt zij in wezen haar beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verwerende partij. De aangevoerde kritiek van verzoekster dat uit het feit dat zij geen eigen woonst heeft in Oekraïne en er slechts een pensioen geniet dat haar niet in staat zou stellen te voorzien in haar eigen onderhoud en medische zorgen, volgens haar kan worden afgeleid dat zij wel degelijk onvermogen is in haar land van herkomst, geeft aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 24791001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoekster opnieuw ten gronde te beoordelen. De beoordeling van verzoekster dat uit het feit dat zij geen eigen woonst heeft in Oekraïne en er slechts een pensioen geniet dat haar niet in staat stelt te voorzien in haar eigen onderhoud en medische zorgen, zou blijken dat zij onvermogen is in haar land van herkomst, is dienvolgens niet afdoende is om het motief in de bestreden beslissing, namelijk dat ‘Betrokkene (niet) kan aantonen dat zij onvermogen is in het land van herkomst: het voorgelegde attest bewijst dat zij overeen pensioen beschikt in Oekraïne te ontkrachten.” (R.v.V. nr. 49.610 van 14 oktober 2010)

Verzoekende partij stelt niet in te zien of en hoe de hoegrootheid van haar pensioen in twijfel zou kunnen worden getrokken gezien het attest dd. 09.01.2020.

Verweerder merkt dienaangaande op dat het geenszins kennelijk onredelijk is voor de gemachtigde van de Minister om zijn twijfels te uiten nopens de bewering van verzoekende partij dat zij enkel dit pensioen in Venezuela ter beschikking zou hebben gehad en zij aangewezen zou zijn op het geld dat haar zoon/schoondochter haar toestuurd om in haar levensonderhoud te voorzien. Het door verzoekende partij voorgelegde attest betreft immers een verklaring op eer die niet ondersteund wordt door bijkomende stukken zoals een attest van onvermogen of een overzicht van de verrichtingen op haar bankrekening. Zoals hoger gesteld zijn deze bijkomende bewijzen essentieel om te verifiëren dat er in casu geen sprake is van een artificiële afhankelijkheidsrelatie.

In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat de gemachtigde van de Minister geen rekening zou hebben gehouden met de problematische toestand in Venezuela, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet strookt met de concrete motieven van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Minister is geenszins blind gebleven voor de economische situatie in Venezuela. Integendeel, de gemachtigde van de Minister erkent dat het allerm minst ideaal is en dat er een aantal basisproducten niet (meer) ter beschikking zijn. De gemachtigde van de Minister besluit echter dat dit gegeven in de concrete situatie van verzoekende partij niet volstaat als bewijs dat verzoekende partij daadwerkelijk ten laste zou zijn van de referentiepersoon.

De gemachtigde van de Minister wijst er dienaangaande geheel terecht op dat uit het paspoort van verzoekende partij blijkt dat zij zeer veel reist, soms voor 1 dag bijvoorbeeld naar Curaçao, maar ook regelmatig voor enkele dagen naar Colombia. Niets sluit uit dat zij mits de reizen die zij maakt toch enige handelsactiviteit zou hebben ontwikkeld om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

In de mate dat verzoekende partij beweert dat deze reizen bekostigd zouden worden door de referentiepersoon en haar echtgenoot vanuit België, wijst verweerder erop dat verzoekende partij haar

beweringen wenst te staven aan de hand van stukken die niet eerder aan de gemachtigde van de Minister ter kennis werden gebracht.

Aangezien deze stukken niet ter kennis werden gebracht alvorens de bestreden beslissing genomen werd, kon de gemachtigde van de Minister helemaal geen rekening houden met deze stukken. Deze stukken kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Bovendien, zelfs indien de reizen door de referentiepersoon gefinancierd werden, quod non, dan nog volstaat dit niet om aan te tonen dat verzoekende partij werkelijk onvermogen zou zijn. Verweerder verwijst ter zake naar de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen, m.n. de volgende vaststellingen: voor wat betreft haar inkomsten werd enkel een verklaring op eer voorgelegd, het ontbreken van een overzicht van de verrichtingen op haar bankrekening, het ontbreken van een attest van onvermogen en van cruciale informatie betreffende haar burgerlijke staat.

De kritiek van de verzoekende partij heeft uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van enige rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring / schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

In zoverre verzoekende partij beweert dat het voor haar onmogelijk was om een attest van onvermogen te krijgen, laat verweerder gelden dat verzoekende partij haar beweringen niet staft.

In zoverre verzoekende partij haar beweringen kracht wenst bij te zetten middels een verwijzing naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 203.688 dd. 09.05.2018, laat verweerder gelden dat verzoekende partij zich niet dienstig op dit arrest kan steunen. Onafgezien van de vaststelling dat de arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben, blijkt dat verzoekende partij zich duidelijk niet in dezelfde situatie bevindt als de situatie die aan de orde was in onderhavig arrest. De in die zaak verzoekende partij had, in tegenstelling tot verzoekende partij, wél een attest van onvermogen voorgelegd.

Verzoekende partij voert verder aan dat de gemachtigde van de Minister onterecht haar ongehuwde staat in twijfel zou trekken, hoewel dit zou blijken uit haar Venezuelaanse identiteitskaart. Verzoekende partij verwijst de gemachtigde van de Minister "een gebrekkige kennis van de gegevens die vermeld staan op een Venezuelaanse identiteitskaart".

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij laat verweerder gelden dat verzoekende partij het desbetreffende document pas voor het eerst in onderhavige procedure heeft bijgebracht. De gemachtigde van de Minister kon helemaal geen rekening houden met het door verzoekende partij vermelde document aangezien verzoekende partij nagelaten heeft om dit document aan de gemachtigde van de Minister voor te leggen.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Dit document kan dan ook niet volstaan om afbreuk te doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekende partij aanvoert dat haar ongehuwde staat vastgesteld en bevestigd zou zijn door een notaris op 23.09.2019 wijst verweerder erop dat verzoekende partij duidelijk voorbijgaat het voorbehoud dat de notaris maakte nopens de waarachtigheid van de inhoud van de desbetreffende verklaring. In weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt, kon de notaris niet verifiëren of verzoekende partij al dan niet gehuwd was. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk voor de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat de burgerlijke staat van verzoekende partij onduidelijk is.

Gelet op de voormelde vaststellingen nl. dat verzoekende partij enkel een verklaring op eer kon voorleggen voor wat betreft haar inkomsten, het ontbreken van een overzicht van de verrichtingen op haar bankrekening, het ontbreken van een attest van onvermogen en het ontbreken van cruciale informatie betreffende haar burgerlijke staat, is het evenmin kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat de geldstorting niet volstaan om aan te nemen dat verzoekende partij daadwerkelijk onvermogen is, en derhalve reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Daar waar verzoekende partij beweert dat de gemachtigde van de Minister "op niets gebaseerd, er plots van uit zou gaan dat verzoekende partij een grote spaarpot zou hebben", gaat zij voorbij aan de duidelijke motieven van de bestreden beslissing.

De bewering dat de inkomsten van de referentiepersoon voldoende hoog zouden zijn om verzoekende partij te onderhouden, is niet relevant, en diende overigens niet verder te worden onderzocht, nu de door verzoekende partij ingediende aanvraag in geen geval kan worden ingewilligd nu zij niet heeft aangetoond dat de voorwaarde van 'het ten laste zijn' vervuld is. Zoals ook in de bestreden beslissing werd aangegeven zijn de te vervullen voorwaarden van gezinshereniging cumulatieve voorwaarden.

Daar waar verzoekende partij tot slot nog opmerkt: "Daarenboven is het bijzonder onredelijk om te veronderstellen dat verzoekende partij enige inkomsten zou kunnen verwerven in België aangezien zij reeds de pensioengerechtigde leeftijd heeft overschreden en de Nederlandse taal nog niet machtig is", stelt verweerder vast dat dit niet te lezen staat in de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het legaliteitsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag door te verwijzen naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet en legt feitelijk uit dat de verzoekende partij niet aantoonde ten laste te zijn in functie van de referentiepersoon, de Nederlandse schoondochter van de verzoekende partij. Er wordt op niet afdoende wijze een afhankelijkheidsrelatie tussen de referentiepersoon en de verzoekende partij aangetoond in het land van herkomst of origine. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat zij in het herkomstland effectief onvermogen was. De bestreden beslissing wijst erop dat de voorgelegde stukken, met bespreking van elk stuk, niet afdoende enige tenlasteneming voor de komst van de verzoekende partij naar België aantonen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De formele motiveringsplicht, vervat in deze wettelijke bepalingen, is niet geschonden.

2.4.1. De verzoekende partij voert inhoudelijke kritiek aan zodat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, naast de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het legaliteitsbeginsel en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, in samenhang met de schending van artikel 52, §4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

Artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit stelt:

"Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van de verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het legaliteitsbeginsel hangt samen met het rechtszekerheidsbeginsel en houdt in dat het overheidsoptreden niet ingegeven is door willekeur, maar zijn grondslag vindt in de wet. Dit betekent dat een handeling slechts regelmatig is indien zij gelijkvormig is aan de regels, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan de optredende overheid (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 17).

2.4.2. Het is niet betwist dat de verzoekende partij haar aanvraag voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als schoonmoeder van mevrouw S. D. (van Nederlandse nationaliteit) indiende op 7 februari 2020 (dus in de hoedanigheid van bloedverwante in opgaande lijn van een EU-burger).

De verzoekende partij betwist evenmin dat zij in deze hoedanigheid dient aan te tonen ten laste te zijn van haar zoon en schoondochter. Zij meent dat zij dit afdoende heeft aangetoond. Tevens meent de verzoekende partij dat werd aangetoond dat zij in het herkomstland effectief onvermogen was.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de volgende overgemaakte stukken heeft besproken en onderzocht:

"Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende documenten: •

Verklaring op eer door betrokkene dd.23/09/2019 opgesteld door een advocaat waarin is opgenomen dat betrokkene stelt dat zijn (1) van ongehuwde staat is, (2) huisvrouw is van beroep, (3) tijdelijk verblijft op een adres in Venezuela, (4) dat de enige middelen die zij aanwendt wettelijk zijn en voorkomen uit pensioen, (5) dat de zoon en schoondochter van betrokkene de enige zijn die haar financiële bijstand verlenen.

Ter staving van deze verklaringen werden 2 bladzijden voorgelegd opgesteld door een 'accountant'. Het gaat over een optelsom van de tegoeden die betrokkene heeft bij de bank. Op 1 van de documenten is dat is een 'balans' gegoten, alhoewel het hier gaat om de financiële situatie van een natuurlijke persoon

en niet van een rechtspersoon. De accountant stelt expliciet zich bij het opstellen van de documenten gebaseerd te hebben op de verklaringen van betrokkene zelf, niet verantwoordelijke te zijn voor de inhoud en deze ook niet geverifieerd te hebben. Een notaris bevestigt verder nog het bestaan van die twee bladzijden van de accountant, maar maakt hetzelfde voorbehoud betreffende de inhoud. •

Attesten ocmw Maasmechelen, dd 24/01/2020 zoon en referentiepersoon, van betrokkene werd, er geen attest voorgelegd. •

Bewijs van het overmaken van sommen geld via Small World Banco Provincial van 7/03/2019 tot 6/01/2020 •

Attest ondertekend door de voorzitter van het IVSS (het Venezolaans instituut voor sociale verzekeringen) waarin is opgenomen dat mevrouw in Venezuela recht heeft op een maandelijks pensioen van 150.000 VEF •

Bijvoegsel: (RvV verduidelijkt begrip (ten laste en herkomstland) bij GH) dd 28/04/2008 •Ziekenkostenverzekering van het gezin •

inkomsten C. C., J. C. (83.10.19 555-09): tewerkstelling bij H. E. arbeidscontracten loonfiches, (februari tot en met april 2020) • verzekering van betrokkene dd 30/12/2019 •

inkomsten D. S., J. R. (...): dd 15/12/2015: dienstverband voor onbepaalde tijd. Vanaf 1/01/2016 werkzaam als verzekeringsarts bij AIOS + loonfiches februari t/m april"

De verzoekende partij betwist niet dat met alle voorgelegde stukken werd rekening gehouden. Zij meent dat een verkeerde beoordeling werd verricht over deze stukken.

De bestreden beslissing beoordeelt deze stukken als volgt:

"Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn. De documenten dienaangaande die dit zouden moeten staven betreffende enkel verklaringen op eer door betrokkene of betreffen documenten die gebaseerd zijn op de verklaringen op eer door betrokkene. (...) Indien betrokkene daadwerkelijk enkel een klein pensioen ter beschikking heeft in Venezuela en haar zoon/schoondochter verder de enigen zijn die haar Venezolaanse bankrekening spijsen en zij aangewezen is op dit geld om in haar levensonderhoud te voorzien, zou toch mogen verwacht worden dat mevrouw een overzicht kan voorleggen van de verrichtingen op haar bankrekening (in de vorm van rekeninguittreksels of in elektronische vorm) ipv te moeten gebruik maken van een verklaring op eer en stavingsstukken die eigenlijk ook verklaringen op eer betreffen. Wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het onvermogen van betrokkene is dat zij overeenkomstig de gegevens in haar paspoort vrij veel reist, soms voor 1 dag bvb naar Curaçao, maar ook regelmatig voor enkele dagen naar Colombia. Wij zijn ons er van bewust dat de economische situatie in Venezuela allerm minst ideaal is, dat een aantal basisproducten er niet (meer) te beschikking zijn. Niets sluit dan ook uit dat mevrouw dmv haar reizen toch enige handelsactiviteit heeft ontwikkeld om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Verder werd ook geen enkel bewijs voorgelegd ivm met de eigendommen van betrokkene. Vooral het in het bezit hebben van onroerende goederen kan uiteraard winstgevend zijn of toch minstens ervoor zorgen dat mevrouw geen woonkost heeft in Venezuela. Tenslotte is er dan nog het ontbreken van zeer cruciale informatie betreffende haar burgerlijke staat. Zelfverklaarde ze hierover 'ongetrouwd' te zijn. Noch de advocaat die mevrouw haar verklaring heeft opgesteld, noch de notaris die getuigt dat de stavingsdocumenten door de accountant werden opgesteld, hebben dit element kunnen verifiëren. Het enige wat zij geverifieerd hebben is de identiteit van betrokkene. Ook dat is toch wel merkwaardig. Het maakt immers veel verschil of betrokkene getrouwd is of niet. Van getrouwd mag immers verwacht worden dat zij elkaar ten laste hebben. Daarom is dit een zeer belangrijk element in het vaststellen van de onvermogenheid van iemand. De bewijzen van het overmaken van geld via Small World doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Zoals reeds hiervoor aangehaald ontbreekt het rekeningoverzicht van betrokkene's bankrekening met bewijs van verrichtingen die ze heeft gedaan. Niets sluit uit dat het overgemaakt geld een totaal andere bestemming had dan het levensonderhoud van betrokkene. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 7/02/2020 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft dit betrekking op de situatie in België en niet op die in het land van herkomst."

Nazicht van het administratief dossier leert dat de conclusies van de bestreden beslissing correct zijn.

Aangaande de financiële toestand van de verzoekende partij en de bewijzen van een tenlasteneming door haar zoon en schoondochter legt de verzoekende partij een verklaring voor (vermoedelijk van 16 september 2019), vertaald te Florida op 31 december 2019, waar de verzoekende partij zelf verklaart, onder eed, dat haar enige geldmiddelen voortkomen uit haar wettelijk pensioen en door de financiële bijstand van de referentiepersoon en haar echtgenoot. Het spreekt voor zich dat een eigen verklaring van de verzoekende partij geen bewijswaarde heeft. Hetzelfde geldt voor de documenten van 23 september 2019, opgesteld door een notaris/advocaat, en het document: *“Samenvatting financiële informatie”* van 8 juli 2019, dat ook werd opgesteld op basis van de verklaringen van de verzoekende partij en waarvan de opsteller zelf stelt dat hij geen accountsonderzoek heeft verricht en geen mening geeft over de stukken, waaronder een opgestelde financiële balans. Geen enkel van de documenten afkomstig of opgesteld in Venezuela tonen enige objectieve bewijswaarde aan. Om deze reden is de verwijzing naar stuk 8, toegevoegd aan het verzoekschrift, niet relevant.

De verzoekende partij heeft ook geldstortingën voorgelegd, afkomstig van de referentiepersoon, met name:

- van 6 januari 2020 ten bedrage van 50 euro;
- van 24 december 2019 ten bedrage van 100 euro;
- van 10 december 2019 ten bedrage van 100 euro;
- van 25 november 2019 ten bedrage van 100 euro;
- van 8 november 2019 ten bedrage van 80 euro;
- van 25 oktober 2019 ten bedrage van 100 euro;
- van 11 oktober 2019 ten bedrage van 100 euro;
- van 26 september 2019 ten bedrage van 54 euro;
- van 10 september 2019 ten bedrage van 90 euro;
- van 23 augustus 2019 ten bedrage van 100 euro;
- van 6 augustus 2019 ten bedrage van 100 euro;
- van 25 juli 2019 ten bedrage van 104 euro;
- van 10 juli 2019 ten bedrage van 104 euro;
- van 25 juni 2019 ten bedrage van 104 euro;
- van 7 juni 2019 ten bedrage van 54 euro;
- van 3 juni 2019 ten bedrage van 50 euro;
- van 24 mei 2019 ten bedrage van 54 euro;
- van 19 mei 2019 ten bedrage van 50 euro;
- van 9 mei 2019 ten bedrage van 104 euro;
- van 3 mei 2019 ten bedrage van 30 euro;
- van 25 april 2019 ten bedrage van 104 euro;
- van 10 april 2019 ten bedrage van 104 euro;
- van 25 maart 2019 ten bedrage van 104 euro;
- van 11 maart 2019 ten bedrage van 100 euro;
- van 8 maart 2019 ten bedrage van 54 euro;
- van 7 maart 2019 ten bedrage van 104 euro.

Deze verrichtingen waren de verwerende partij gekend en de verzoekende partij voegt deze nogmaals toe aan het verzoekschrift onder stuk 10. De bestreden beslissing geeft deze verrichtingen niet in detail weer, maar stelt hierover dat de verzoekende partij volgens haar paspoort vrij veel reist, dat handelsactiviteiten door het reizen niet kan uitgesloten worden en dat geen objectieve informatie werd verstrekt over het al dan niet bezitten van onroerende goederen en over de burgerlijke staat van de verzoekende partij terwijl het al dan niet gehuwd zijn een belangrijk element is.

Dit blijkt uit volgende motieven:

“Indien betrokkene daadwerkelijk enkel een klein pensioen ter beschikking heeft in Venezuela en haar zoon/schoondochter verder de enigen zijn die haar Venezolaanse bankrekening spijzen en zij aangewezen is op dit geld om in haar levensonderhoud te voorzien, zou toch mogen verwacht worden dat mevrouw een overzicht kan voorleggen van de verrichtingen op haar bankrekening (in de vorm van rekeninguittreksels of in elektronische vorm) ipv te moeten gebruik maken van een verklaring op eer en stavingsstukken die eigenlijk ook verklaringen op eer betreffen. Wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het onvermogen van betrokkene is dat zij overeenkomstig de gegevens in haar paspoort vrij veel reist, soms voor 1 dag bvb naar Curaçao, maar ook regelmatig voor enkele dagen naar Colombia. Wij zijn ons er van bewust dat de economische situatie in Venezuela allerm minst ideaal is,

dat een aantal basisproducten er niet (meer) te beschikking zijn. Niets sluit dan ook uit dat mevrouw dmv haar reizen toch enige handelsactiviteit heeft ontwikkeld om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Verder werd ook geen enkel bewijs voorgelegd ivm met de eigendommen van betrokkene. Vooral het in het bezit hebben van onroerende goederen kan uiteraard winstgevend zijn of toch minstens ervoor zorgen dat mevrouw geen woonkost heeft in Venezuela. Tenslotte is er dan nog het ontbreken van zeer cruciale informatie betreffende haar burgerlijke staat. Zelfverklaarde ze hierover 'ongetrouwd' te zijn. Noch de advocaat die mevrouw haar verklaring heeft opgesteld, noch de notaris die getuigt dat de stavingsdocumenten door de accountant werden opgesteld, hebben dit element kunnen verifiëren. Het enige wat zij geverifieerd hebben is de identiteit van betrokkene. Ook dat is toch wel merkwaardig. Het maakt immers veel verschil of betrokkene getrouwd is of niet. Van getrouwd mag immers verwacht worden dat zij elkaar ten laste hebben. Daarom is dit een zeer belangrijk element in het vaststellen van de onvermogenheid van iemand. De bewijzen van het overmaken van geld via Small World doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Zoals reeds hiervoor aangehaald ontbreekt het rekeningoverzicht van betrokkene bankrekening met bewijs van verrichtingen die ze heeft gedaan. Niets sluit uit dat het overgemaakt geld een totaal andere bestemming had dan het levensonderhoud van betrokkene."

In essentie vindt de verwerende partij dat de geldstorting niet aanvaard kunnen worden omdat de bewijzen over het onvermogen van de verzoekende partij in Venezuela ontbreken, nu niet geweten is of zij getrouwd is en/of zij onroerend goed bezit en omdat een rekeningoverzicht van de bankrekening van de verzoekende partij, waarop de geldstorting is gedaan, ontbreekt, terwijl uit het paspoort blijkt dat de verzoekende partij veel reist, ook kortstondig.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit het reizen (volgens haar paspoort) afleiden dat de verzoekende partij mogelijk handelsactiviteiten genereert, louter speculatief en hypothetisch is. De motieven op dat vlak zijn kennelijk onredelijk. Verder kan de verwerende partij de verzoekende partij niet verwijten dat zij dit speculatief karakter van deze motieven weerlegt. Van de verzoekende partij mocht niet verwacht worden dat zij wetende zou zijn dat de verwerende partij een hypothese zou vooropstellen waaruit moet blijken dat uit het reizen alleen op zich al handelsactiviteiten worden gegenereerd, temeer de verzoekende partij pensioengerechtigd is en een pensioen als inkomen heeft.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat is bewezen dat de verzoekende partij een pensioen geniet (zie ook stuk 9 bij het verzoekschrift, dat voordien werd kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing). Het attest, ondertekend door de voorzitter van het IVSS (het Venezolaans instituut voor sociale verzekeringen), bevestigt dat de verzoekende partij in Venezuela recht heeft op een maandelijks pensioen van 150.000 VEF. Dit attest gaat uit van de Venezolaanse autoriteiten en is niet opgesteld aan de hand van verklaringen van de verzoekende partij. De Raad kan uit de motieven van de bestreden beslissing niet begrijpen waarom vraagtekens moeten geplaatst worden bij dit attest.

Verder betwijfelt de bestreden beslissing de burgerlijke staat van de verzoekende partij, met name of zij al dan niet getrouwd is. In de ogen van de verwerende partij is dit een belangrijk element. De bestreden beslissing motiveert:

"Tenslotte is er dan nog het ontbreken van zeer cruciale informatie betreffende haar burgerlijke staat. Zelfverklaarde ze hierover 'ongetrouwd' te zijn. Noch de advocaat die mevrouw haar verklaring heeft opgesteld, noch de notaris die getuigt dat de stavingsdocumenten door de accountant werden opgesteld, hebben dit element kunnen verifiëren. Het enige wat zij geverifieerd hebben is de identiteit van betrokkene. Ook dat is toch wel merkwaardig. Het maakt immers veel verschil of betrokkene getrouwd is of niet. Van getrouwd mag immers verwacht worden dat zij elkaar ten laste hebben. Daarom is dit een zeer belangrijk element in het vaststellen van de onvermogenheid van iemand."

Uit de motieven blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat de identiteit van de verzoekende partij werd geverifieerd door een notaris en een advocaat. De verzoekende partij merkt correct op: *"Echter lijkt het er op dat verwerende partij een gebrekkige kennis heeft van de gegevens die vermeld staan op een Venezolaanse identiteitskaart, (stuk 3) Notaris dr. F. B. V. G. stelt immers in zijn verklaring d.d. 23 september 2019 wel degelijk het origineel legitimatiebewijs met nummer (...) van verzoekende partij te hebben nagekeken. De burgerlijke staat staat in Venezuela steeds vermeld op de identiteitskaart (stuk 3) net zoals andere identiteitsgegevens, en deze is door de notaris dan ook overgenomen in zijn akte (stuk 8). In casu heeft de notaris zich dan ook gebaseerd op de vermelding "ongetrouwd"/"soltera" bij burgerlijke staat/estado civil op de Venezolaanse identiteitskaart van verzoekende partij. De bestreden*

beslissing stelt zelf dat de notaris de identiteit van betrokkene heeft geverifieerd. Maar verwerende partij heeft er dus blijkbaar geen kennis van dat hieronder ook de burgerlijke staat valt bij een Venezuelaanse identiteitskaart (stuk 3). Het staat dan ook wel degelijk vast dat verzoekende partij ongehuwd is en de Dienst Vreemdelingenzaken heeft hier ten onrechte geen rekening mee gehouden, ondanks dat dit is vastgesteld en bevestigd door een notaris. Een kopij van de Venezuelaanse identiteitskaart in kwestie wordt thans bijgebracht waaruit dit duidelijk blijkt, (stuk 3)”

Uit de identiteitskaart blijkt dat de verzoekende partij ongehuwd is. Ofschoon deze identiteitskaart inderdaad niet werd bijgebracht voor het nemen van de bestreden beslissing, blijkt evenwel dat de vermelding van “*alleenstaand*” zijn terug te vinden is in de controle van de identiteit van de verzoekende partij door een notaris en een advocaat.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij een document neerlegde, uitgaand van de Venezolaanse autoriteiten met nummer 2644777 van het “*Ministerio del poder popular para relaciones interiores, justicia y paz*” waar het ongehuwd zijn van de verzoekende partij wordt bevestigd. Dit document werd kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij kon dus uit de voorliggende documenten afleiden of de verzoekende partij alleenstaand was, mits zij een grondig onderzoek had gevoerd naar de inhoud van de voorgelegde stukken, los van de vaststelling dat de identiteitskaart slechts bij het verzoekschrift werd meegedeeld/gevoegd. Het betoog van de verwerende partij is dienaangaande niet dienstig.

Verder stelt de bestreden beslissing correct dat enig bewijs ontbreekt aangaande het bezit van onroerende goederen in Venezuela. De verzoekende partij heeft te kennen gegeven door middel van het voorleggen van een nota over het begrip “*ten laste en herkomstland bij gezinshereniging*”, waarvan de verwerende partij in haar nota erkent dat dit is neergelegd voor het nemen van de bestreden beslissing (zie pagina 5 nota met opmerkingen), dat het onmogelijk is attesten te verkrijgen in Venezuela over het al dan niet bezitten van een onroerend goed. Enkel ambtenaren zouden dergelijk stuk kunnen krijgen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet of hiermee is rekening gehouden.

Het komt de Raad niet toe dit te onderzoeken. Hij kan enkel vaststellen dat met dit gegeven geen rekening is gehouden.

In het licht van het voorgaande acht de Raad de belangrijkste bewijswaarde aan de *supra* geciteerde geldstortingen van de referentiepersoon naar de verzoekende partij over een lange periode en die regelmatig zijn. Deze geldstortingen bewijzen dat de sommen aan de verzoekende partij werden overgemaakt. De verwerende partij houdt evenmin voor dat deze vals zouden zijn, en minimaliseert de bewijswaarde ervan door deze vaag te benoemen en te stellen dat een overzicht van de bankrekening van de verzoekende partij zelf ontbreekt.

Het motief: “*De bewijzen van het overmaken van geld via Small World doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Zoals reeds hiervoor aangehaald ontbreekt het rekeningoverzicht van betrokkene bankrekening met bewijs van verrichtingen die ze heeft gedaan. Niets sluit uit dat het overgemaakt geld een totaal andere bestemming had dan het levensonderhoud van betrokkene.*” in de bestreden beslissing is speculatief, rekening houdend met het gegeven dat de verzoekende partij afdoende aantoonde alleenstaande te zijn met een pensioen, waarvan de verwerende partij niet op ernstige wijze kan voorhouden dat het niet klein is. De verwerende partij kan gevolgd worden in de mate zij stelt dat het vragen van een overzicht van de verrichtingen niet een voorwaarde toevoegt aan de wet. De verwerende partij slaagt er evenwel niet in aan te tonen waarom deze vraag in het licht van alle geleverde bewijzen relevant is. Zoals eerder uiteengezet werden overtuigende stukken van de geldstortingen overgemaakt, zijn er afdoende aanwijzingen dat de verzoekende partij een alleenstaande vrouw is en werd aangetoond dat de verzoekende partij een gepensioneerd is, alsook de hoegrootheid van haar pensioen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet afdoende dat de verzoekende partij zich niet in een situatie van reële afhankelijkheid in het herkomstland in het verleden tegenover de referentiepersoon zou bevinden.

Het ontbreken van het bewijs van het al dan niet bezitten van een onroerend goed weegt niet op tegen de vaststelling dat afdoende geldstortingen zijn voorgelegd die aantonen, in het licht van het geheel van de stukken, dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon en de echtgenoot.

De Raad herhaalt dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen; (...);”

Uit de wet en uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moet leveren dat zij ten laste is van de bloedverwant in neergaande lijn in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

Aangezien artikel 40bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, c) en 7, eerste lid, d), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35) (cf. Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer*, 2006-2007, nr. 51 2845/001, 10-14), kan de Raad, wat betreft de interpretatie van het begrip ‘ten laste’, verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43) – arrest dat door beide partijen wordt aangehaald –, rechtspraak die werd bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*).

In voormeld arrest *Jia* wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (of door diens echtgenoot). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gezien hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak aan materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak aan financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ook zelf aangeeft dat, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Het komt de verzoekende partij dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Daarbij moet niet worden aangetoond waarom er sprake is van afhankelijkheid, noch waarom er een beroep wordt gedaan op materiële steun.

Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, pt. 23).

Verder mag volgens het Hof in die omstandigheden van die bloedverwant niet worden vereist dat hij aantoonst tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Het Hof stelt in zijn arrest *Reyes*:

“26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24

van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.

27 Overigens is niet uitgesloten dat dit vereiste de betrokken bloedverwant dwingt gecompliceerdere stappen te ondernemen, zoals verschillende verklaringen trachten te verkrijgen waaruit blijkt dat er geen werk was gevonden en dat geen sociale uitkering was ontvangen, dan de stap die erin bestaat een document te verkrijgen van de bevoegde autoriteit van het land van oorsprong of van herkomst waaruit het bestaan van een afhankelijkheidssituatie blijkt. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat een dergelijk document geen voorwaarde mag zijn voor de verlening van een verblijfsvergunning (arrest Jia, reeds aangehaald, point 42).

28 Op de eerste vraag moet derhalve worden geantwoord dat artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het een lidstaat niet toestaat om in omstandigheden als die van het hoofdgeding te vereisen dat de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder, om als ten laste te kunnen worden beschouwd en aldus onder de definitie van „familielid” in die bepaling te vallen, aantoonbaar te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn levensonderhoud te voorzien.”

De verwerende partij gaat voorbij aan de inhoud van de rechtspraak van het Hof van Justitie, rechtspraak die net benadrukt dat de lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen (zoals *in casu* een bewijs van onvermogen) kunnen vereisen en zich daarentegen – in de woorden van de verzoekende partij – soepel moeten opstellen.

De overige rechtspraak waarnaar de verwerende partij verwijst in haar nota met opmerkingen is in het licht van het voorgaande niet dienstig. In het Belgische rechtssysteem kennen de arresten van de Raad geen precedentswaarde en moet elk geval individueel en apart worden beoordeeld.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij terecht de schending van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet aanvoert, wat betreft de motivering over het al dan niet effectief onvermogen zijn van de verzoekende partij en haar burgerlijke staat.

Zodoende wordt vastgesteld dat de beide relevante delen van de motivering van de bestreden beslissing niet overeenind kunnen blijven, zodat ook het besluit van de gemachtigde, dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, niet overeenind kan blijven.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde onderdelen van het eerste middel en het tweede middel behoeven geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN